

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **A. S.**, narozen ..., trvale bytem K., P. 2555, IČ ..., v řízení zastoupeného JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Poříčí 12, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor veřejné dopravy, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, čj: 11/2010-190-TAXI/3

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, kterým žalovaný zrušil část prvoinstančního rozhodnutí o tom, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky tím, že dne 28.1.2009 při provozování taxislužby vozidlem Opel, SPZ 4S36110, evidenční číslo vozidla taxislužby: 4S3 6110, nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a správní řízení stran tohoto skutku zastavil. Současně žalovaný změnil výši uložené pokuty za porušení povinnosti zajistit vydání stvrzenky z tiskány taxamtru z částky 85.000,- Kč na částku 70.000,-Kč.. Zbývající část výroku prvostupňového rozhodnutí Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 16.11.2009, čj: MHMP 897685/2009/DOP-T/Dc ponechal beze změn.

Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a obsah jednotlivých vydaných rozhodnutí a konstatoval, že řízení bylo zahájeno jednak proto, že žalobce jako řidič vozidla taxislužby nevydal stvrzenku z tiskárny taxametru, ale ručně psaný doklad o zaplacení jízdného, a proto, že při výkonu taxislužby vozidlem, nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby vystavený provozovateli taxislužby jako řidiči vozidla taxislužby. Vzhledem k tomu, že správní řízení týkající se neumístění průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby bylo zastaveno je nadále podstatou podané žaloby skutečnost, že nesouhlasí s výší sankce, která mu byla žalovaným uložena, neboť neodpovídá závažnosti jednání žalobce. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, které učinil při hodnocení kritérií při ukládání pokuty. Pokud jde o rozsah způsobené škody žalovaný uvedl, že při stanovení výše sankce nemohl přihlédnout k rozsahu způsobené škody, neboť způsobení škody nebylo prokázáno. S tímto závěrem ale žalobce nesouhlasí, neboť k rozsahu škody je nutno přihlédnout v každém případě, a to i tehdy, kdy škoda není způsobena, tedy její rozsah je „nulový“. Výklad žalovaného je výkladem absurdním, neboť by znamenal, že ten kdo by způsobil např. zanedbatelnou škodu, by byl stran správního uvážení o výši sankce ve výhodě oproti tomu, kdo svým jednáním žádnou škodu nezpůsobil. Má za to, že je nutno přihlédnout i k době protiprávního jednání, a to jako k okolnosti polehčující, neboť si lze jistě představit porušování daného ustanovení silničního zákona provozovatelem taxislužby, který např. soustavně a cíleně nevydává jízdní doklady zákazníkům. U žalobce šlo ale o ojedinělou a náhodnou poruchu taxametru, která zapříčinila nevydání stvrzenky v zákonem předepsané podobě, rozhodně ale nešlo o opakovanou, či dokonce déle trvající činnost.

K závažnosti a významu protiprávního jednání uvádí žalobce, že zákon o silniční dopravě stanoví, že provozovatel taxislužby je povinen vydat cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného, pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Žalobce má ve vozidle řádně instalován předepsaný a ověřený taxametr s tiskárnou dokladů, shodou okolností se však v době po ukončení přepravy cestujících vyskytla na tiskárně závada, zapříčiněná zřejmě souběžnou instalací navigačního zařízení, která znemožnila tisk dokladu. Navrhuje k důkazu svědeckou výpověď kolegy žalobce, se kterým se žalobce setkal bezprostředně po ukončení předmětné kontroly, kterého požádal o radu ohledně odstranění závady. Proto byl nucen vydat ručně psaný doklad, který obsahoval všechny požadované náležitosti. Tento doklad předal jednomu z cestujících, kteří uhradili přepravu společně. Výskyt závady na tiskárně není skutečností, kterou by bylo možno klást za vinu provozovateli taxislužby, jedná se o zcela objektivní nahodilou událost, která není ze strany provozovatele ovlivnitelná. Žalovaný ale skutečnost, že žalobce zákazníkovi vydal ručně psaný doklad nepovažuje za splnění zákonné povinnosti provozovatele taxislužby a ani za polehčující okolnost při stanovení výše správní sankce. S tímto závěrem ale žalobce nesouhlasí. Cena účtovaná žalobcem za předmětnou dopravu byla zcela standardní v souladu s příslušnými předpisy. Žalobce nezpůsobil žádné z přepravovaných osob jakoukoli škodu, naopak poskytl přepravní službu dle požadavku cestujících a k jejich plné spokojenosti. K tomu je nutno dle žalobce přihlédnout. Žalobce připouští, že nemá žádné další důkazní prostředky, neboť přepravě jednak nebyli účastní žádní svědci kromě pracovníků žalovaného a také proto, že žalobce od cestující z pochopitelných důvodů nevyžadoval žádné potvrzení o předání ručně psaného dokladu, přičemž kopii nemá k dispozici, neboť v daných podmínkách neměl možnost si ji jakkoli opatřit. Skutečnost, že vydaný doklad nebyl založen do správního spisu (na místo něj se zde ze zcela nepochopitelných důvodů objevil doklad na jméno Jan Tůma) není možno klást k tíži žalobce. Žalobce nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že žalobce nevydáním stvrzenky z tiskárny taxametru značně ztížil svou následnou identifikaci, neboť na ručně psaném dokladu, kteří zákazníci obdrželi, byly veškeré zákonem psané údaje potřebné

pro identifikaci provozovatele. Je přesvědčen o tom, že mu nelze klást za vinu, že ručně psaný doklad se nezachoval, když od okamžiku jeho předání s tímto dokladem disponoval výlučně žalovaný či jeho zaměstnanci. Nevylučuje ani možné úmyslné zašantročení uvedeného dokladu ze stany žalovaného, byť pro to nemá žádné důkazy. Je přesvědčen o tom, že výše sankce zcela neodpovídá závažnosti jeho jednání. Jediným následkem jednání žalobce je skutečnost, že zákazníci přepravy neobdrželi v daném případě doklad vytištěný technickými prostředky, ale doklad na místě ručně psaný. Závažnost jednání hodnotí jako nepatrnou. Výše sankce ale přitom dosahuje sedminásobku čistého průměrného měsíčního příjmu žalobce a pro něj fakticky likvidační, neboť žalobce nemá prostředky na její uhrazení. Uvedl, že např. zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích stanovuje na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, což je oblast příbuzná provozování taxislužby (na ty nejtěžší dopravní přestupky, spočívající např. ve způsobení dopravní nehody, při které je jinému ublíženo na zdraví, řízení vozidla po požití alkoholických nápojů či bez řidičského oprávnění správní sankce v maximální výši 50.000,-Kč). Sankce udělená žalobci je tak ve značném nepoměru a způsobenému následku a z hlediska právního řádu jako celku. Žádal, aby soud rozhodnutím upustil od trestu, který byl žalobci uložen, případně aby svým rozhodnutím trest zmírnil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce v podané žalobě sice poukazuje na své námitky směřující ke zpochybnění výroku o vině, ale domáhá se výlučně změny výroku o trestu. Žalovaný tudíž nepovažuje za nutné vyjadřovat se k výroku o vině žalobce (v tomto směru odkázal na své rozhodnutí) a nadále se zabýval pouze žalobními námitkami a skutečnostmi, které mají vliv na výši uložené sankce.

K námitce žalobce, že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že k rozsahu způsobené škody při stanovení výše pokuty nemohl přihlídnout, uvedl, že kritéria pro stanovení výše pokuty uvedená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě jsou stanovena obecně pro všechny správní delikty podle zákona o silniční dopravě a ne vždy charakter konkrétního správního deliktu umožňuje všechna tato kritéria zohlednit. Vznik škody není znakem skutkové podstaty správního deliktu nevydání stvrzenky z tiskárny taxametru. Jde o ohrožovací správní delikt, když nevydání stvrzenky nezpůsobuje zákazníkům majetkovou škodu a objektem tohoto správního deliktu jsou jiné, zákonem chráněné zájmy. Povinností žalovaného v odůvodnění bylo uvést, jak k tomuto kritériu přihlédl, a proto uvedl, že k rozsahu způsobené škody při stanovení výše pokuty nemohl přihlídnout. Ani k době trvání protiprávního jednání žalobce nebylo možno ze stejných důvodů přihlídnout. Nevydání dokladu o zaplacení z tiskárny taxametru není tzv. trvajícím správním deliktem, jehož dobu trvání by bylo možné hodnotit. Jedná se svým charakterem vždy o jednorázové porušení zákona.

K námitce, že výše uložené sankce je zcela neodpovídající závažnosti jeho jednání konstatoval žalovaný, že nevydáním dokladu o zaplacení jízdného pořízeného jako výstup z tiskárny taxametru žalobce ohrozil zájem společnosti na řádném a poctivém provozování taxislužby jakožto veřejné dopravy. Na základě vydaného dokladu si zákazník může ověřit skutečnou cenu jízdného, slouží k ochraně zákazníků před předražováním jízdného, k možnosti reklamace jízdy, v případě k možnosti oznámit porušení zákona příslušným správním úřadům. Odkázal na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 17.6.2010, čj: 1 As 9/2008-161. Nevydání stvrzenky z tiskárny taxametru patří k nejzávažnějším porušením zákona o silniční dopravě, za které lze uložit pokutu až do výše 750.000,-Kč. Žalovaný uvedl, že lze považovat za prokázané, že žalobce po ukončení přepravy vydal zákazníkům pouze ručně vypsany doklad o zaplacení, ale bylo otázkou, zda tímto dokladem je doklad obsažený ve spise. Na tomto dokladu je v kolonce dodavatel razítko jiného provozovatele taxislužby, do kontrolního protokolu však nebyly zaznamenány žádné

charakteristiky dokladu o zaplacení vydaného žalobcem, tedy ani takováto vada. Mnohé skutečnosti nasvědčují tomu, že se jedná o doklad vydaný žalobcem – zejména skutečnost, že tento doklad je kovovou sponkou pevně připojen ke kontrolnímu protokolu, shoda ceny za přepravu s částkou uvedenou na dokladu, určitá podobnost písmen na dokladu s písmem žalobce na kontrolním protokolu, uvedená slova „jízdné po Praze“ na dokladu ve spisu i na dokladu vydaném žalobcem (dle výpovědi cestujícího pana H.) nebo nepřesvědčivé potvrzení autentičnosti dokladu ve svědecké výpovědi pana H. Žalovaný ale nepovažoval uvedené skutečnosti za dostatečné důkazy o tom, že žalobce po ukončení přepravy vydal zákazníkům doklad o zaplacení s údaji o jiném provozovateli, což by bylo výraznou přítěžující okolností. Z tohoto důvodu žalovaný k této skutečnosti nepřihlížel, avšak nemá námitek proti případnému jinému hodnocení tohoto důkazu v soudním řízení. Žádné skutečnosti ale nenasvědčují tomu, že by žalobce po ukončení přepravy bez vyzvání vydal zákazníkům ručně vyplněný doklad o zaplacení se všemi údaji předepsanými pro stvrzenku vytištěnou z tiskárny taxametr, jak uvádí žalobce. Ze spisu vyplývá, že žalobce nevyvíjel žádnou aktivitu směřující k vydání dokladu o zaplacení a zákazníkům doklad vydal teprve až na jejich vyžádání. Na dokladu bylo napsáno „jízdné po Praze“ a nikoli odkud kam jízda probíhala, což je ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 písm. h) prováděcí vyhlášky důležitou náležitostí dokladu o výši jízdného. Tvzení žalobce o důvodech nevydání jízdenky z tiskárny taxametr považuje za nevěrohodné. Žalobce v kontrolním protokolu uvedl, že důvodem nevydání dokladu byla skutečnost, že zákazníci striktně odmítli, ale svědci tvrdí, že si doklad o zaplacení vyžádali. Ve vyjádření k protokolu žalobce uvedl, že po vystoupení zákazníků si chtěl účtenku vytisknout pro zdokladování, ale ve zmatku „omylem jízdu vymáčkl“ a proto nemohl účtenku vytisknout. V dalších vyjádřeních ale uvádí, že ještě za přítomnosti zákazníků ve vozidle se vyskytla porucha na taxamtru, která způsobila, že nemohl doklad z tiskárny z taxamtru vytisknout a vydat zákazníkům, a proto jim napsal doklad ručně. Tyto důvody ale nejsou okolnosti zvyšující závažnost nevydání dokladu a zaplacení z tiskárny taxamtru, neboť na dokladu ručně psaném nedošlo k účtování neobvykle vysoké částky za poskytnutou přepravu. Žalobci tedy byla uložena pokuta za jedno z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě bez přihlédnutí k polehčujícím nebo k přítěžujícím okolnostem. Typový stupeň společenské nebezpečnosti tohoto jednání přitom určuje zákonodárce stanovením horní hranice pokuty do výše 750.000,-Kč. Žalovaný odkázal opět na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 24.4.2010, čj: 1 As 9/2008-133. Dále uvedl, že nelze srovnávat ukládání sankce podle zákona o silniční dopravě s ukládáním sankcí za přestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a konstatoval, že typickým režim správního trestání je ukládání výrazně vyšších pokut za správní delikty, ke kterým dojde v souvislosti s podnikatelskou činností, ne za přestupky, kterých se dopustí fyzická osoba bez návaznosti na podnikatelskou činnost. K námitce, že výše uložené pokuty je pro žalobce likvidační, uvedl žalovaný, že tuto námitku vznáší žalobce poprvé v podané žalobě, a proto žalobce ani nedoložil žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení v průběhu správního řízení. Domnívá se, že uložená pokuta 70.000,- Kč uložená za správní delikt související s podnikatelskou činností nemusí být vždy pro účastníka likvidační s tím, že ten může požádat o zaplacení dlužné částky ve splátkách. Dále odkázal na ustanovení § 70 zákona o správě daní a poplatků, dle kterého právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal nedoplatek splatný. Splátky by tedy mohly být stanoveny na necelých 1.000,-Kč a pokud by ani tuto částku nemohl žalobce splácet, mohl by požádat o prominutí daňového nedoplatku ve smyslu ustanovení § 65 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce následně doplnil podrobnou specifikaci osobních a majetkových poměrů, uvedl, že je ženatý, manželka se jmenuje S. S., vedou společnou domácnost s dcerou

manželky K. Ch., studentkou gymnázia a synem žalobce a manželky M., nar. ... Zdravotní stav žalobce je zhoršený, po úrazu, který utrpěl ve svých 18 letech trpí bolestmi zad, není schopen vykonávat manuální práci, zejména v předklonu. Má vyživovací povinnost k dceři K., nar. ..., která bydlí společně s její matkou. Dále má ještě již zletilou dceru L. Je vyučen v oboru mechanik opravář pro silniční motorová vozidla bez maturity, profesi ale nevykonával z důvodu specifikovaných zdravotních obtíží. Jediným příjmem, který žalobce dosahuje, je příjem z podnikání – provozování taxislužby. V roce 2007 měl příjem 101.934,- Kč, v roce 2008 příjem ve výši 34.374,-Kč a v roce 2009 čistý příjem ve výši 120.126,-Kč. Jeho reálný čistý měsíční výdělek je s ohledem na nízké náklady vyšší než prostý aritmetický průměr výše uvedených základů daně z příjmů a pohybuje se okolo 10.000,-Kč měsíčně. Žalobce je společně s manželkou členem stavebního bytového družstva Ocelář, se členstvím je spojeno právo nájmu družstevního bytu o velikosti 3 + 1. Zde bydlí společně s manželkou a dětmi. Je vlastníkem motorového vozidla Opel Omega rok výroby 1998, který používá k podnikatelské činnosti - provozování taxislužby. Na bankovním účtu měl ke dni 10.12.2010 zůstatek ve výši 19.638,-Kč. Má vyživovací povinnost ke K. S. ve výši 2.800,-Kč měsíčně stanovenou rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 22.12.2009, čj: 42 P 385/99-76, dluh na výživném dle rozsudku Krajského soudu v Praze ve výši 29.400,-Kč, který od prosince 2010 splácí po 500,-Kč měsíčně, platba za nájemné a úhrady za plnění poskytované s užíváním družstevního bytu je ve výši 5.500,-Kč měsíčně, platba elektřiny 1.300,-Kč měsíčně, platba za plyn čtvrtletně 750,-Kč, závazek vůči manželce ve výši 150.000,-Kč dle smlouvy o půjčce ze dne 24.7.2006 – jednalo se o půjčku od matky manželky – D. Z. na pořízení většího bytu novomanželům, poskytnutou v době před uzavřením manželství. Paní Zámešková zatím finanční prostředky vrátit nežadá. Manželka je v současné době na rodičovské dovolené v rámci péče o nezletilého M. pobírá rodičovský příspěvek ve výši 7.000,-Kč měsíčně. Nemá žádný jiný příjem. Pokud by byl nucen uhradit pokutu, musel by za účelem získání finančních prostředků prodat vozidlo, se kterým provozuje taxislužbu, čímž by získal nanejvýš 40.000,-Kč. Pak by nebyl schopen dále podnikat a dostal by se i z rodinou do hmotné nouze. Nemůže vykonávat svoji profesi s ohledem na zdravotní stav a navíc od doby absolvování učebního oboru se automobily natolik změnil, že již nemůže ani z tohoto důvodu profesi vykonávat. Jedinou reálnou možností dosahování příjmů je pro žalobce taxislužba, kde si již vytvořil stálou klientelu, která jeho služby využívá. Namítl také, že správní orgán byl povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit patrné, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i pokud zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Současně doplnil návrh výroku rozsudku s tím, že pokud soud zjistí, že žalovaný vůbec nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobce navrhl, aby soud, pokud nepřistoupí k moderaci výše pokuty, napadené rozhodnutí o tom, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 70.000,- Kč zrušil a uložil správnímu orgánu o výši sankce znovu rozhodnout.

Žalobce také využil svého práva a soudu zaslal repliku k vyjádření žalovaného a uvedl, že je přesvědčen o tom, že případná absence způsobené škody je okolností, ke které by měl správní orgán přihlédnout. Zdůrazňuje, že ve správním řízení bylo zjištěno, že k předražení jízdného nedošlo, tedy ohledně toho nejsou žádné pochybnosti. Je přesvědčen o tom, že pokud účtoval cenu přepravy zcela v souladu s příslušnými předpisy a z přiložené mapy je patrné, že do cíle přepravy jel nejrychlejší možnou trasou, nemohl se svým jednáním, spočívajícím vydáním ručně psaného dokladu, dopustit porušení zájmu společnosti, a to zejména v situaci, kdy k vydání ručně psaného dokladu byl donucen okolnostmi, spočívající v nesprávné manipulaci s taxametrem a souběžně s navigačním zařízením, které vedlo

k výskytu závady na tiskárně taxametu a k „vymáčknutí“ jízdy, jak uvedl žalovaný v rámci kontrolního protokolu z 28.1.2009. Znovu připomněl, že doklad založený ve spise není dokladem, který vystavil cestujícím po poskytnuté přepravě. On sám kopii dokladu nemá. K odkazu žalovaného na rozhodnutí NSS s tím, že žalobce nenamítal likvidační charakter udělené pokuty uvedl, že správní řízení bylo zahájeno dne 15.4.2009 a skončeno bylo rozhodnutím 11.3.2010, tedy před vydáním citovaného rozhodnutí NSS. V žalobě žalobce uvedl, že pokuta má pro něj likvidační charakter, nicméně podrobně v návaznosti na později vydanou judikaturu. Tato žalobní tvrzení rozvádí v podání ze dne 17.12.2010.

U jednání soudu zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a její doplnění, včetně repliky k vyjádření žalovaného správního orgánu. Vůči žalobci bylo zahájeno správní řízení pro dva správní delikty. K postihu za nevydání dokladu z taxametu. znovu tvrdil, že tento doklad byl vydán, byť ručně psaný a že měl veškeré náležitosti. Pokud jde o výši uložené pokuty nesouhlasí se žalovaným správním orgánem, že při vypořádání nebylo možno přihlédnout k tomu, že nevznikla škoda, tato skutečnost dle názoru žalobce měla být posouzena jako polehčující okolnost. Obdobně to platí o tvrzení žalovaného, že nebylo přihlédnuto k době protiprávního jednání, protože se jednalo o jednorázové porušení povinností. Žalobce nesouhlasí s tím, že jednal protiprávně, nicméně i pro tento případ by měla být jednorázovost jeho jednání zohledněna. Považuje za potřebné zdůraznit, že nedošlo k předražení jízdného, žalobce účtoval částku 300,-Kč, což odpovídá sazbě za 1 kilometr a čekání na křižovatkách, přitom šlo o vhodnou trasu. Uložená pokuta je zcela nepřiměřená a pro žalobce likvidační. Je pravdou, že tato skutečnost nebyla uplatněna v rámci správního řízení, stalo se tak proto, že nebyl v té době vydán judikát, který okolnosti majetkových poměrů a likvidační povahy sankce řešil. Žalovaný ostatně žalobce ve vztahu k těmto otázkám nepoučil, ani ho nevyzýval k doložení majetkových poměrů. Nepřiměřenost pokuty lze dovodit i ze skutečnosti, že např. pro přestupek na úseku silniční dopravy se závažnějšími následky lze podle zákona uložit maximálně pokutu 50.000,-Kč. Navrhuje, aby soud v případě, že neshledá podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí od uložení pokuty upustil, popř. pokutu snížil, když za přiměřenou považuje částku cca 5.000,-Kč.

Zástupkyně žalovaného odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k podané žalobě. Zdůraznila, že v samotné žalobě žalobce netvrdil žádné skutečnosti zpochybňující skutková zjištění, pouze namítal výši uložené pokuty. Pokuta ve výši 70.000,-Kč byla uložena za nevydání stvrzenky z taxametu. Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že nebyla hodnocena společenská nebezpečnost, resp. nebyla hodnocena výše uložené škody, je nutno přihlédnout ke skutkovému jednání, kdy v důsledku samotné nevydání stvrzenky z taxametu nemůže žádnou škodu samo o sobě způsobit. Obdobně to platí o době trvání. Z povahy věci, jde o jednání, které není déle trvající či pokračující, jde vždy o jednání jednorázové. K tvrzené poruše taxametu je nutno odkázat na rozporná tvrzení žalobce v průběhu správního řízení, kdy zpočátku tvrdil, že zákazníci odmítli stvrzenku, následně tvrdil, že omylem jízdu vymáčkl. K likvidačnímu charakteru namítá, že ve stádiu prvostupňového rozhodnutí, když žalobci byla uložena pokuta vyšší a to 85.000,-Kč, žalobce neuplatňoval ve svém odvolání žádné námitky proti uložené pokutě. Ty uplatnil až v podané žalobě a to jednou větou ve vztahu k pokutě, která byla nižší než původně uložená. Až teprve v replice rozvádí žalobce svá tvrzení o likvidačním charakteru uložené pokuty. Správní orgán neměl důvod pro pochybnosti o tom, že pokuta ve výši 70.000,-Kč pro provozovatele taxislužby není pokutou likvidační. V dané době za obdobný delikt za totéž jednání byla běžně ukládána pokuta nad 100.000,-Kč. Proto 70.000,-Kč považoval žalovaný za pokutu spíše nízkou.

Zástupce žalobce považuje k vyjádření žalovaného zmínit, pokud je tvrzeno, že nezpochybňoval výši uložené pokuty v průběhu správního řízení, je třeba odkázat na odůvodnění odvolání, ve kterém žalobce zpochybňoval oprávněnost uložení pokuty ve své podstatě samotné. K výši uložené pokuty pak poukazuje na podanou žalobu s tím, že není rozhodné, zda námitka byla uplatněna jednou větou či nikoliv. Přímou v žalobě byla namítána likvidační povaha uložené pokuty s odkazem na to, že jde o sedminásobek čistého měsíčního příjmu žalobce. Následně byla tato úvaha rozvedena a to nikoliv až v replice, nýbrž již v podání ze dne 17.12.2010 a tvrzení bylo doloženo důkazy. Navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného navrhla, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná. K přednesu zástupce žalobce uvádí, že zpochybňování výroku o vině, které bylo uplatněno v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nelze považovat za zpochybňování výše uložené pokuty. V průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že se protiprávního jednání nedopustil. Správní orgány mají za to, že tato tvrzení byla účelová. Nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce měl možnost požádat o rozložení úhrady ve splátkách na dobu šesti let, to by znamenalo úhradu 1.000,-Kč měsíčně. V případě, že by došlo k vážné újmě, mohl požádat o prominutí. Tyto možnosti jsou upraveny i v nyní platném daňovém řádu. K majetkovým poměrům uvádí, že až teprve v podání ze dne 17.12.2010 se správní orgán mohl dozvědět o vyživovacích a rodinných poměrech žalobce. V průběhu správního řízení žalobce žádné skutečnosti neuváděl. Bylo přitom jeho procesní povinností tvrdit skutečnosti, ke kterým má být správním orgánem přihlédnuto. Vyplyvá to i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 11 As 9/2008, kde je zdůrazněno, že možnosti zjistit majetkové poměry účastníků správního řízení jsou na straně správního orgánu omezeny. Současně je zdůrazněno, že k likvidačnímu charakteru je nutno přihlédnout v případě, kdy je z okolností zřejmé, že pokuta může být likvidační. Tato podmínka v daném případě splněna nebyla.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 28.1.2009 byl se žalobcem sepsán protokol o kontrole, neboť žalobce téhož dne poskytl dvěma zaměstnancům Magistrátu přepravu vozidlem, přičemž součástí protokolu je fotodokumentace, ručně psaný doklad o zaplacení jízdného s částkou 300,-Kč a oznámení o poskytnutí přepravy, sepsaná dvěma zaměstnanci Hlavního města Prahy, kteří jízdu uskutečnili. Protokol žalobce podepsal a nepodal žádné námítky. Z protokolu vyplývá, že provozovatel taxislužby po poskytnuté přepravě nevydal stvrzenku z tiskárny taxametry a také, že při výkonu taxislužby nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Do protokolu o kontrole žalobce bezprostředně po provedené kontrole uvedl: „zákazníci účtenku striktně odmítli“, „ Po vystoupení zákazníků jsem si chtěl vyjet účtenku pro zdokladování (což je mou povinností) a to mě také oslovila Policie ČR a já ve „zmatku“, že jsem v zákazu zastavení omylem jízdenku vymáčkl a proto jsem tedy původní účtenku již vyjet nemohl“.

Dne 15.4.2009 Magistrát hlavního města Prahy zahájil správní řízení se žalobcem, a to za porušení ustanovení § 21 odst. 3 o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky s tím, že po poskytnuté přepravě dne 28.1.2009 na trase Vítězné náměstí (KFC), Praha 6 – ulice Lucemburská, hotel Marriott), Praha 3 vozidlem Opel Omega, SPZ 4S3 6110, jako řidič vozidla taxislužby cestujícím nevydal stvrzenku z tiskárny taxametry, ale ručně psaný doklad o zaplacení jízdného, čímž byla naplněna skutková podstata správního

deliktu uvedené v ustanovení § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě a ustanovením § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky s tím, že při výkonu taxislužby uvedeným vozidlem nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 073354 vystavený provozovateli taxislužby jako řidiči vozidla taxislužby, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu vedeného v § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě.

Žalovaný se k zahájení správního řízení vyjádřil dne 22.5.2009 a uvedl, že mu závada na tiskárně, zapříčiněná zřejmě souběžnou instalací navigačního zařízení, znemožnila tisk dokladu, a proto byl nucen vydat doklad ručně psaný, který ale obsahoval všechny požadované náležitosti. Doklad založený ve spise není dokladem, který pan S. vydal. Jestliže v protokolu bylo uvedeno, že průkaz způsobilosti řidiče byl kontrolnímu pracovníkovi ukázán ze vzdálenosti cca 1 metru, je zcela nepochybné, že uvedený průkaz kontrolnímu pracovníkovi přeložil, a proto ho musel ve voze fakticky mít. V průběhu přepravy byl umístěn na přístrojové desce vozidla před pravým předním sedadlem spolujezdce.

Dne 19.6.2009 byl vyslechnut svědek T. H., pracovník Magistrátu hlavního města Prahy, který byl přítomen kontrole a uvedl, že po skončení jízdy poprosil řidiče o stvrzenku, protože je požadována, ten ji vydal, ale ručně psanou. Jízda proběhla v pořádku až na vydání dokladu. Vydání dokladu s řidičem nijak neřešili. Zkontroloval zaplacenou cenu a všiml si, že je tam uvedeno jízdné po Praze a myslí si, že by tam mělo být uvedeno odkud kam jízda probíhala, ale neví jaké náležitosti má mít ručně vydaný doklad. Průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nevyžadoval, protože to není v popisu jeho práce.

Téhož dne byl vyslechnut svědek T. M., který se vyjádřil v podstatě shodně s tím, že řidič vypsál doklad ručně, poté z vozidla vystoupili. Uvedené údaje zapsal do písemného záznamu. Doklad po vystoupení z vozidla odevzdal kontrolním pracovníkům Magistrátu. Obsah dokladu nijak nekontroloval. Ani on průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nevyžadoval, neboť to není v jeho kompetenci.

Dne 16.11.2009 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy rozhodnutí sp.zn. S MHMP 124013/2009, čj: MHMP 897685/2009/DOP-T/Dc rozhodnutí o tom, že provozovatel taxislužby A. S. porušil ustanovení § 21 odst. 3 a ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě, za což mu byla uložena pokuta ve výši 85.000,-Kč. Tvzení účastníka řízení, že tisk dokladu znemožnila neočekávaná porucha taxamtru považuje za účelové, neboť bezprostředně po ukončení přepravy žalobce do kontrolního protokolu uvedl, že tisk dokladu znemožnil jeho omyl při manipulaci s taxametrem, přičemž o poruše taxamtru se žádným způsobem nezmínil, což by zcela nepochybně učinil, pokud by k poruše skutečně došlo. Poruchu taxamtru účastník řízení navíc nijak věcně nedoložil, např. potvrzením servisu. Účelovým se jeví i argument, že zákazníci stvrzenku z taxamtru striktně odmítli, neboť to nekoresponduje s následným vyjádřením, že nevydání dokladu bylo zapříčiněno jeho poruchou. Odmítá, že by zaměstnanci striktně odmítli stvrzenku, neboť jsou poučeni o způsobu provádění jízd a instruováni, že nemají vydávání dokladu z taxamtru žádným způsobem ovlivňovat. Dospěl k závěru, že provozovatel taxislužby tedy porušil citované ustanovení, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu vedeného v § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě. Při stanovení výše pokuty vzal v úvahu jako polehčující okolnost, že řidič cestující nepoškodil na ceně jízdného. Ačkoliv mu byl vydán platný průkaz o způsobilosti řidiče, neměl tento ve voze vystaven a zákazníci neměli jistotou, zda taxislužbu poskytuje řidič, který pro vykonávání taxislužby splňuje zákonné podmínky. Průkaz sice nebyl vystaven, ale řidič měl tento průkaz u sebe. Bylo prokázáno pouze jednorázové porušení zákonných povinností a nebylo tak možné hodnotit dobu protiprávního jednání provozovatele taxislužby. Ohledně způsobené škody uvedl, že skutková podstata správních deliktů, jichž se provozovatel taxislužby dopustil, vznik škody nepředpokládá, neboť se jedná

o faktické porušení povinností uložených zákonem o silniční dopravě, jejichž důsledkem vznik škody být nemusí, proto se jedná o irrelevantní kritérium. Správní orgán proto rozhodl o výši pokuty v první pětině zákonem stanovené maximální sazby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odůvodnil v podstatě shodně jako podanou žalobu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí, v té části, kdy bylo rozhodnuto o tom, že provozovatel taxislužby A. S. porušil ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky tím, že dne 28.1.2009 při provozování taxislužby vozidlem Opel, SPZ 4S3 6110, ev.č. vozidla taxislužby 4S3 6110 nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil a řízení zastavil. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve zbytku rozhodnutí dopravního úřadu čj: MHMP 897685/2009/DOP-T/Dc ze dne 16.11.2009 změnil tak, že slova „ale ručně psaný doklad o zaplacení jízdného“ se vypouštějí. Slova „ukládá se pokuta ve výši 85.000,- Kč“ se nahrazují slovy „ukládá se pokuta ve výši 70.000,-Kč“. Zbývající část výroku rozhodnutí zůstává beze změn.

V odůvodnění žalovaný zkonstatoval dosavadní průběh řízení před správním orgánem. Pokud jde o porušení ustanovení § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 13 písm. d) prováděcí vyhlášky uvedl, že z výroku není zřejmé, zda k porušení zákona mělo dojít tím, že průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nebyl čelně vystaven na přístrojové desce vozidla před pravým předním sedadlem spolujezdce, nebo tím, že tento průkaz nebyl ve vozidle. Ke druhému správnímu deliktu uvedl žalovaný, že provozovatel taxislužby nezajistil, aby jako řidič vydal cestujícím doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru, čímž porušil citované ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Případné zavinění předmětného porušení zákona není relevantním pro posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty zmiňovaného deliktu, pouze může mít vliv na stupeň společenské nebezpečnosti předmětného porušení zákona, a tím i na výši uložené pokuty. Dále žalobce na podporu svého tvrzení o poruše taxamtru neuvedl žádné důkazy. Bezpochyby by si mohl opatřit alespoň potvrzení odborného servisu, pokud by tedy předmětná závada skutečně existovala. Správní delikt je ale založen na absolutní objektivní odpovědnosti a prokázání poruchy taxamtru by tedy pouze mohlo mít vliv na stupeň společenské nebezpečnosti protiprávního jednání provozovatele taxislužby. Žalovaný pak dále konstatoval, že doklad o zaplacení s razítkem jiné osoby nelze považovat za skutečnost, která by zvyšovala společenskou nebezpečnost protiprávního jednání provozovatele taxislužby. Žalovaný dále uvedl, že považuje tvrzení provozovatele taxislužby o odmítnutí stvrzenky zákazníky za velmi nevěrohodné a odkázal na odůvodnění dopravního úřadu. Pokud provozovatel taxislužby do protokolu uvedl, že zákazníci stvrzenku striktně odmítli a vyjádřil se i k poruše taxamtru, není možno toto jeho tvrzení zpochybňovat, neboť je sepsal jako plně způsobilá osoba k právním úkonům a nebyl k tomu nijak nucen, pouze využil svého práva se ke kontrolnímu protokolu vyjádřit. Přítomnost zaměstnanců Hlavního města Prahy a Policie ČR lze stěží považovat za okolnost, která by vyjádření provozovatele taxislužby ubírala právní relevanci. Ani večerní hodiny nepovažuje odvolací orgán za okolnost, která by způsobovala nepoužitelnost vyjádření provozovatele taxislužby, a to zejména vzhledem ke skutečnosti, že v těchto hodinách byl provozovatel taxislužby schopen vykonávat práci řidiče taxislužby.

Pokud jde o výhrady provozovatele taxislužby k osobám zaměstnanců uvedl žalovaný, že tyto osoby nemají žádný zájem na výsledku řízení, nemají důvod ovlivňovat průběh kontroly, ani nemají k předmětu řízení osobní vztah. Nejsou zainteresováni ani na výsledku kontroly finančně ani jinak. Žalovaný pak konstatoval, že u dopravního úřadu neshledal žádné

procesní nedostatky, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Při stanovení výše pokuty vycházel z hledisek uvedených v ustanovení § 36 odst. 2, přičemž přihlédl zejména k závažnosti a významu protiprávního jednání. Nebylo možno přihlédnout k době trvání protiprávního jednání, neboť bylo prokázáno pouze jednorázové porušení zákona a ani k rozsahu způsobené škody, neboť způsobení škody nebylo prokázáno. Žalovaný nepřihlížel jako k okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání provozovatele taxislužby k tomu, že provozovatel vydal zákazníkům doklad o zaplacení opatření razítkem jiné osoby, neboť tuto skutečnost nepovažuje za prokázanou. Nelze přihlédnout k polehčující okolnosti ani k tvrzení provozovatele, že by po ukončení přepravy vydal zákazníkům ručně psaný doklad o zaplacení se všemi náležitostmi dokladu podle zákona o silniční dopravě, neboť ani toto tvrzení nebylo podpořeno žádnými důkazními prostředky. Tím, že provozovatel taxislužby po ukončení přepravy nevydal zákazníkům doklad o zaplacení z tiskárny taxametrů, ztížil svou následnou identifikaci pro případ reklamace služby ze strany zákazníků nebo její stížnosti vůči příslušným správním orgánům a následného správního řízení. Pokutu uložil provozovateli taxislužby při spodní hranici zákonné sazby ve výši 70.000,-Kč.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení přes správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Žalobce v podané žalobě namítá, že nemohl vytisknout stvrzenku o platbě podle údajů z taxametrů v důsledku závady na taxametrů.

Podle ustanovení § 21 odst. 3 zák. o silniční dopravě provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametrů. Podrobnosti o užití taxametrů, náležitostech "Uživatelské a evidenční knihy taxametrů", která musí být při výkonu taxislužby ve vozidle, a náležitostech dokladu o výši jízdného stanoví prováděcí právní předpis. Doklad o zaplacení jízdného, jakož i denní hodnoty o provozu vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu

Prováděcí předpis – vyhláška č. 478/2000 Sb. - v ustanovení § 15 odst.1 stanoví, že provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič ihned po ukončení přepravy přepnul taxametr z provozní polohy „obsazeno“, do provozní polohy „jízdné“. Výše úhrady za poskytnutou přepravní službu se stanoví výhradně z údajů odečtených po ukončení jízdy ze zobrazovače taxametrů na základě sjednané ceny za přepravu. Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič bez vyzvání vydal cestujícím doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametrů ručně doplněný o další údaje stanovené s tímto předpisem. Taxametr musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy „jízdné“.

Podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 21.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce doklad o ceně jízdného tištěný z taxametru zákazníkům nevydal, což je nakonec jediným důvodem pro rozhodnutí o uložení pokuty. Tvzení žalobce, že doklad nemohl vydat proto, že se mu shodou okolností v době po ukončení přepravy cestujících vyskytla na tiskárně závada, zapříčiněná zřejmě souběžnou instalací tiskárny, která znemožnila tisk dokladu, a proto byl nucen vydat doklad ručně psaný, který ale, jak tvrdí, obsahoval všechny požadované náležitosti, nelze dle soudu při rozhodování o tom, zda žalobce naplnit skutkovou podstatu deliktu, který spočívá v nevydání dokladu z taxametru v tištěné podobě, zohlednit. Odpovědnost žalobce za spáchaný delikt podle zákona o silniční dopravě je odpovědností objektivní, takže zavinění není podmínkou pro vyvození odpovědnosti za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu z čehož vyplývá, že z této odpovědnosti se nelze vyvinut a bylo tedy na žalobci, aby si zajistil řádné fungování všech přístrojů tak, aby mohl splnit zákonem stanovené povinnosti a vydat zákazníkovi příslušný doklad. Pokud tak neučinil, skutkovou podstatu správního deliktu dle § 35 odst. 3 písm. h) tohoto zákona bez dalšího naplnil, neboť v daném případě je předmětná povinnost dopravce splněna jen tehdy, když řidič ihned po ukončení jízdy doklad z taxametru vytiskne.

Městský soud v Praze na základě výše uvedených závěrů dovodil, že správní orgány postupovaly v daném případě v souladu se zákonem, jestliže uložily žalobci pokutu za porušení povinností provozovatele vozidla taxislužby, stanovených v ustanovení § 35 odst. 3 zákona o silniční dopravě, neboť žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu zde uvedeného, když ustanovení § 21 zákona o silniční dopravě prokazatelně porušil a to právě tím, že nevytiskl doklad z taxametru a na požádání cestujících vystavil doklad jiný, ručně psaný. Pro posouzení skutkové podstaty deliktu tak není vůbec podstatné, zda doklad založený ve spise je dokladem, který vyhotovil žalobce, či zda byl do spisu vložen doklad od jiné osoby, neboť ani sám žalobce nepochybně, že po ukončení jízdy skutečně vydal ručně psaný doklad.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že námitky žalobce v podané žalobě, stejně tak jako ve správním řízení, směřují zejména proti výši pokuty a odůvodnění výroku o výši uložené pokuty, když žalobce skutečnost, že po ukončení jízdy nevydal tištěný doklad z taxametru nijak nepochybně a jak bylo shora uvedeno, své odpovědnosti se za této situace ani zprostit nemůže.

Při stanovení výše pokuty přihlíží správní orgán ke kritériím uvedeným v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, podle kterého se při stanovení výše pokuty a kauce přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Žalobce vytýká žalovanému, že se nezabýval a nezohlednil, že v důsledku spáchaného deliktu nevznikla žádná škoda a že nezohlednil dobu trvání deliktu. S touto námitkou nelze souhlasit, neboť správní orgán při posuzování všech kritérií, tedy i těchto dvou, musí vycházet z charakteru konkrétního protiprávního jednání, které v daném případě spočívalo v tom, že žalobce nevydal po skončení jízdy zákonem požadovanou stvrzenku a z podstaty věci vyplývá, že v důsledku tohoto samotného nevydání tištěného potvrzení nemůže škoda vzniknout. Správní delikt nevydání stvrzenky z taxametru patří mezi delikty ohrožující a vznik škody se k naplnění jeho skutkové podstaty nevyžaduje, neboť tento delikt jiné zákonem chráněné zájmy, např. zájem společnosti na řádném a poctivém provozování taxislužby jako veřejné dopravy. Obdobně lze souhlasit se žalovaným, že jestliže protiprávní jednání spočívá v nevydání řádného dokladu, jde vždy o jednorázové porušení povinnosti,

nejde tedy o trvalý správní delikt. Hodnocení těchto kritérií z pohledu polehčujících okolností tedy dle názoru soudu nepřichází v úvahu, protože tyto skutečnosti nemohou mít vliv na hodnocení a charakter tohoto jednání z hlediska možné sankce. Je ale zcela nepochybné, že se žalobce správního deliktu dopustil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že případné zavinění předmětného porušení zákona provozovatelem taxislužby není relevantní pro posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty zmiňovaného deliktu, ale že pouze může mít vliv na stupeň nebezpečnosti předmětného porušení zákona a tím i na výši uložené pokuty. Soud s ohledem na tvrzení žalobce v podané žalobě, považuje za nutné poukázat na to, že věrohodnost tvrzení řidiče ohledně poruchy taxamtru je snižována i tím, že do protokolu, který s ním byl sepsán bezprostředně po ukončení jízdy, uvedl, že „zákazníci účtenku striktně odmítli“, což je zcela v rozporu s jeho následnými tvrzeními ohledně závady zapříčiněné zřejmě souběžnou instalací tiskárny, která znemožnila tisk dokladu, a proto byl nucen vydat doklad ručně psaný. Dalo by se také předpokládat, že pokud by skutečně „zákazníci účtenku striktně odmítli“, neměl by žalobce následně důvod vydávat ručně psaný doklad. Žalobce pak ale v následně vedeném správním řízení již tento argument nepoužil, což také svědčí o nevěrohodnosti jeho tvrzení o závadě. Stejně tak soud považuje za nevěrohodné a účelové další tvrzení žalobce v protokolu o kontrole, že „Po vystoupení zákazníků jsem si chtěl vyjet účtenku pro zdokladování (což je mou povinností) a to mě také oslovila Policie ČR a já ve „zmatku“, že jsem v zákazu zastavení, omylem jízdenku vymáčkl, a proto jsem tedy původní účtenku již vyjet nemohl“. Ani z něj nelze dovodit nic o tom, že žalobce nemohl vydat účtenku z taxamtru v důsledku vzniklé závady, naopak nemožnost vytištění jízdenky pro zdokladování přičítá vzniklému zmatku po oslovení Policií ČR. Pokud tedy následně ve vyjádření k Oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že mu tisk dokladu znemožnila závada na tiskárně, a proto byl nucen vydat doklad ručně psaný, považuje soud i toto tvrzení s ohledem na dříve uvedené za zcela nevěrohodné a účelové, když žalobce nijak přesvědčivě nezduvodnil, proč o poruše taxamtru neinformoval kontrolní pracovníky neprodleně po ukončení kontroly. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud hodnotil uvedená tvrzení žalobce o poruše taxamtru jako účelová.

Žalobce dále v podané žalobě namítá, že výše pokuty neodpovídá závažnosti jeho jednání. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při stanovení výše sankce hodnotil okolnosti, které by mohly mít vliv na závažnost protiprávního jednání. Zde si dovoluje soud připomenout, že nevydání stvrzenky z taxamtru patří k nezávažnějším porušením zákona o silniční dopravě, za které lze uložit pokutu až do výše 750 000,- Kč. Okolnost, kterou především žalovaný při stanovení výše pokuty zohlednil, je, že žalobce nevydáním dokladu o zaplacení z tiskárny taxamtru, značně snížil svou následnou identifikaci při případné následné reklamaci služeb. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.6.210, č.j. 1 As 9/2008 – 156 (dostupný na www.nssoud.cz) „Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvedl, že nevydání řádného dokladu o zaplacení jízdného (§ 21 zákona o silniční dopravě, a § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě) představuje jedno z nejzávažnějších porušení předpisu, jakého se může provozovatel taxislužby dopustit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2003, čj. 3 As 24/2003 - 72, č. 344/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2005, čj. 3 As 51/2004 - 72). Tomu odpovídá též výše zákonné sankce, která podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě může být uložena až do výše 750 000 Kč (shodně též bod 28 usnesení RS NSS čj. 1 As 9/2008 - 133 cit. v bodě [9] shora). Závažnost tohoto deliktu zvyšuje fakt, že doklad o zaplacení jízdného není samoúčelný (jak by snad bylo možno soudit z právní argumentace

stěžovatele), ale slouží především cestujícímu k tomu, aby mohl sám překontrolovat, zda mu taxislužba byla poskytnuta řádně, zejména zda řidič taxislužby nejel z výchozího do cílového místa nedůvodně delší trasou, zda účtovaná cena odpovídá počtu ujetých kilometrů a cenovým předpisům, jakož i k uplatnění případných nároků na vydání bezdůvodného obohacení, náhrady škody apod. Nevydání dokladu se totiž zpravidla neděje samo o sobě, ale s cílem zakrýt jiné protiprávní jednání, ať již to má být zastření porušení cenových předpisů, ale i porušení daňových předpisů, protože záznamy z tiskárny taxametry slouží k daňové evidenci provozovatele taxislužby“.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že z napadeného rozhodnutí jsou patrná hlediska, jimiž se tento správní orgán při své volné úvaze o výši sankce řídil a stanovenou pokutu ve výši 70.000,- Kč považuje soud za odpovídající protiprávnímu jednání žalobce.

Žalobce v podané žalobě také vytýká žalovanému, že výše sankce dosahuje sedminásobku čistého průměrného měsíčního příjmu a je pro něj fakticky likvidační, neboť nemá prostředky na její uhrazení. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce tuto námitku vznesl až v podané žalobě. V průběhu správního řízení se o likvidačním následku uložené pokuty nezmínil a žádné skutečnosti, které by mohly být v průběhu tohoto řízení zohledněny, netvrdil.

Soud si je vědom, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 20.4.2010, č.j.: 1 As 9/2008 - 133 dospěl k závěru, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Podle citovaného usnesení NSS č.j. 1 As 9/2008 - 133 musí správní orgán přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží (bod 27 cit. usnesení). *„Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter“* (tamtéž, bod 30).

Městský soud dospěl k závěru, že není možno vytýkat žalovanému, že se likvidačními účinky pokuty nezabýval, neboť i Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu předpokládá, že účastník řízení projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tedy minimálně v průběhu správního řízení musí likvidační

účinky namítnout. Za této situace pak je žalovaný povinen vždy při uložení pokuty přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Stejně tak je povinen učinit v případě, že podle osoby pachatele a výše pokuty je zřejmé, že by mohla mít likvidační charakter. Žalobce ale jednak žádné námitky o likvidačním charakteru pokuty v průběhu správního řízení nevznnesl a navíc ani jeho osoba, ani výše uložené pokuty ve srovnání s možnou maximální výší, kterou lze v daném případě uložit, nezakládaly v průběhu správního řízení domněnku o tom, že by měl žalovaný pokutu bez dalšího považovat pro žalobce za likvidační. Městský soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě správní orgán nemohl zjistit, že by likvidační účinek pokuty pro žalobce hrozil. Soud považuje za nutné zdůraznit, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodoval za situace, kdy žalobce na likvidační účinek ve svém odvolání upozornil.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

Nelze přehlédnout, že žalobce v podané žalobě a v jejím následném doplnění namítal, že uložená pokuta je pro něj likvidační a žádal, aby soud rozhodnutím upustil od trestu, který byl žalobci uložen, případně aby svým rozhodnutím trest zmírnil.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Soud připouští, že se uložená pokuta ve výši 70.000,- Kč žalobci může jevit vzhledem k jím předkládaným důkazům o jeho současných majetkových a výdělkových poměrech jako částka vysoká, ale Městský soud v Praze má za to, že s ohledem na skutečnost, že se jedná o méně než desetinu zákonné sazby, nelze v této věci dovodit splnění zákonem stanovených podmínek pro moderaci.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, moderace přichází v úvahu tehdy, je-li uložená pokuta zjevně nepřiměřená. Při úvaze o tom, zda v konkrétním případě jde o sankci zjevně nepřiměřenou je nutno přihlédnout ke všem okolnostem daného případu. Kromě charakteru jednání, za něž je pokuta ukládána (viz výše) nelze nepřihlédnout i k zákonem stanovené možné maximální výši pokuty, kterou je mimo jiné vyjádřena i závažnost protiprávního jednání. Pokud by k této maximální sazbě nebylo přihlíženo, ztrácela by právní úprava v tomto směru smysl, neboť by nebylo možno zákonem stanovené rozpětí využít z důvodů tvrzených nedostatečných majetkových poměrů. Proto soud při svém rozhodování vzal zákonem stanovenou sazbu v úvahu. Protože pokuta byla uložena v méně než jedné desetině této sazby, dospěl soud k závěru – s přihlédnutím k charakteru protiprávního jednání žalobce – že nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou. Žalobcem předkládané doklady o jeho majetkových poměrech na tomto závěru nic nemohly změnit, neboť je to pouze jedno z možných hledisek při úvaze o tom, zda jde či nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu